

ЧАСТ ПЪРВА

Глава I

През един юлски ден от 1185 година два конника бавно изкачваха стръмната пътека, която водеше към кулата на Търновските боляри.

И двамата бяха русокоси, със светли очи. Единият имаше тъмно^{Златни} златни къдри с бакърен отенък, очите му излъчваха студения блясък на стоманата, в крепко стиснатите му челюсти се таеше мощна сила на хищник.

Беше княз Белота, най-богатият владетел в Мизия.

Другият бе по-дребен и по-строен, с замислени очи и спокойни и ведри като безоблачно небе, голобрадото му лице бе нежно като на девица.

Там, в кулите си край Камчия, боляринът Сеслав предпочиташе кротките радости на старите ръкописи, магията на багрите, които оживяваха в чудна пестра игра по иконите на светии и чудотворци и тихата песен на лютнята пред изкуствата на меча и лъка. [✓] Сякаш огромна сребролюспеста змия, Етър обвиваше в гъвкава прегръдка болярската кула, която, стъпила крепко върху развалините на древна римска крепост, се отсичаше тъмна и строга върху бледата синева на небето.

Далече се тъмнееха вековните дъбове на Орловец, един дълъг златен облак притискаше синия гръб на Хемуса, сред огромната тишина на летния ден горещия въздух пърлеше като огън.

Когато приближиха желязната порта на голямото, дебелостенно здание с малки прозорчета на втория кат, боляринът Сеслав спря за миг коня си и погледна надолу. Съвсем близо до реката се издигаше една малка неизмазана сграда. Княз Белота проследи погледа на другаря си.

- Защо външната мазилка още не е довършена?

✓ мн. рч!